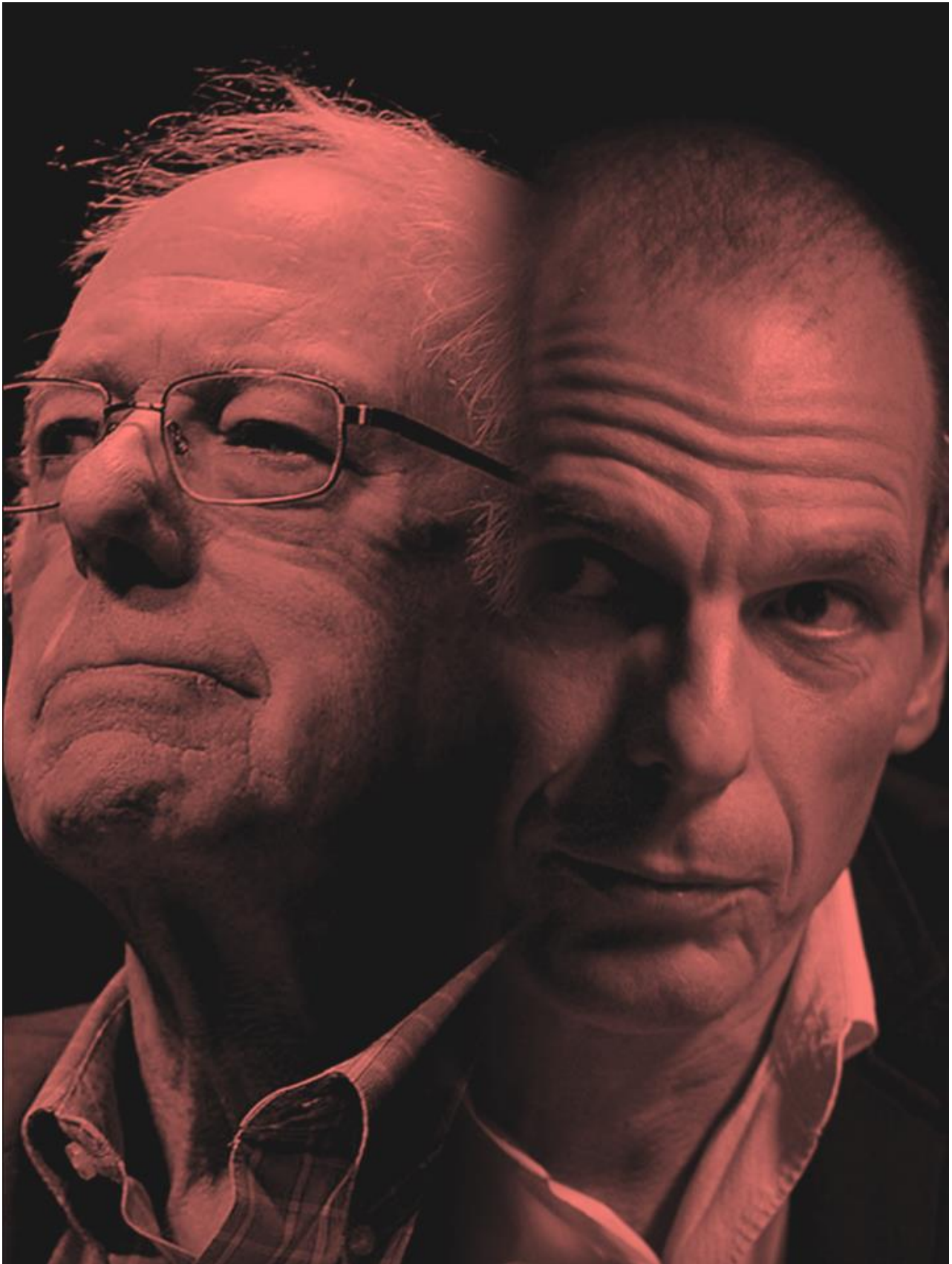

ΔΕΝ ΔΕΣΜΕΥΕΙ

ΔΕΝ ΔΕΣΜΕΥΕΤΑΙ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ - ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΕΡΑΣ

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΙΔΕΑ ΠΟΥ ΕΦΤΑΣΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΤΗΣ

ΜέΡΑ νεολαίας

Εφημερίδα των Νέων-Όργανο της Νεολαίας
ΜέΡΑ25

Συντακτική Ομάδα

Αρχισυντάκτης:

Φώτης Κυζάκης

Αρθρογράφοι:

Ραφαήλ Μπελενιώτης

Δημήτρης Λιάπης

Κωνσταντίνα Κατμάδα

Γρηγόρης Καραγιαννίδης

Θοδωρής Τσιρπάνης

Τζένη Βοζίκη

Άγγελος Γιώρτσος

Περιεχόμενα

Μια Ιδέα που Έφτασε ο Καιρός της- Ένας Άλλος Κόσμος είναι Εφικτός (Αφιέρωμα)	σελ. 3
Νέο ή Παλιό	σελ. 12
Ο Jeremy Corbyn και το Εργατικό Κόμμα της Εξουσίας	σελ. 14
Αμερικανικές Εκλογές 2018 – Η Επόμενη Μέρα	σελ. 17

***" Στην πολιτεία Βερμόντ των ΗΠΑ στις 30
Νοεμβρίου ξεκινά ο Γιάννης Βαρουφάκης μία
συνεργασία με τον Μπέρνι Σάντερς που θα
καταλήξει στην ίδρυση της Προοδευτικής
Διεθνούς, στην οποία θα ενταχθούν άνθρωποι και
από άλλες χώρες και ηπείρους, από την Ινδία,
Βραζιλία, Μεξικό, από την Αφρική..."***

Μια Ιδέα που Έφτασε ο Καιρός της- Ένας Άλλος Κόσμος είναι Εφικτός

της Κωνσταντίνας Κατμάδα

Ένα συνηθισμένο ηλιόλουστο πρωινό στα τέλη του Ιουνίου του 2003 βρήκε την πόλη κάπως διαφορετική. Στα στενά της πηγαινοέρχονταν αστυνομικοί που μιλούσαν δεκαπέντε διαφορετικές γλώσσες, ενώ τη ζεστή άσφαλο προς την παραθεριστική περιοχή του Νέου Μαρμαρά στόλιζαν ίσα καταναμημένα τα μπλόκα των αστυνομικών δυνάμεων. Εάν προσέγγιζε κανείς το τέλος αυτής της διαδρομής, πράγμα αδύνατο να κάνει αν δεν είχε διαπιστευθεί, θα έβλεπε ένα τείχος από συρματοπλέγμα, τρία μέτρα ψηλό να αγκαλιάζει το ξενοδοχειακό συγκρότημα “Πόρτο Καρράς” σε ακτίνα δώδεκα χιλιομέτρων. Θα έβλεπε ακόμη, σαν εικόνα από δυστοπικό μέλλον, το φράχτη να συνεχίζεται, ατσάλινος, και στη θάλασσα, όπου έφτανε υπογείως και πάνω από το νερό μέχρι τα ανοιχτά, δυσκολεύοντας το έργο των ψαράδων που είχαν βγει να προμηθεύσουν εκτός από τα εισαγόμενα θαλασσινά τους καλεσμένους του θέρετρου και με φρέσκο ψάρι από το Αιγαίο.

Τι είχε συμβεί; Στη Σύνοδο Κορυφής των ηγετών της Ευρωπαϊκής Ένωσης που πραγματοποιούνταν εκείνο το διήμερο στο Πόρτο Καρράς αναμένονταν 100 με 120 χιλιάδες διαδηλωτές από όλο τον κόσμο. Από το φόβο μην προσεγγίσουν οι διαδηλωτές το χώρο που συνεδρίαζαν οι αξιωματούχοι, όπως αναφέρεται στα έγγραφα της αστυνομίας, είχε επιβληθεί στην παρακείμενη περιοχή απαγόρευση κυκλοφορίας με εξαίρεση τους κατοίκους της, ενώ

διέρρεαν πληροφορίες για τη χρήση αντιαεροπορικών αντιβαλλιστικών πυραύλων «Πάτριος» για την προστασία από έκτροπα διαδηλωτών.

Τι ήταν αυτό που οδήγησε τόσο διαφορετικό κόσμο από την Ευρώπη και τον κόσμο στις αυτοοργανωμένες κατασκηνώσεις των Δήμων Αγίου Παύλου και Μενεμένης και σε ενοικιαζόμενα και κάμπινγκ όσο γινόταν πιο κοντά στη Σύνοδο - τα τουρκικά συνδικάτα μαζί με τις ελληνικές συνδικαλιστικές οργανώσεις,την εξωκοινοβουλευτική αριστερά μαζί με το ΚΚΕ, τους παλαιστίνιους ακτιβιστές μαζί με νορβηγούς, γερμανούς και αμερικανούς ακτιβιστές του αντιπολεμικού κινήματος των ΗΠΑ; Σύμφωνα με τον τότε πρωθυπουργό Κώστα Σημίτη οι τρεις βασικές θεματικές ενότητες προς συζήτηση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου ήταν: “Η διαδικασία θέσπισης Συνταγματικής Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το τρίπτυχο καταπολέμηση της λαθρομετανάστευσης (sic) - διαφύλαξη συνόρων - ασφάλεια και, τέλος, η διαδικασία προσέγγισης των χωρών των Δυτικών Βαλκανίων με την ΕΕ”.

Στο πλαίσιο αυτής της συζήτησης, από την οποία η Ελληνική Προεδρία της ΕΕ προσδοκούσε τη λήψη αποφάσεων για την χρηματοδότηση των σχετικών πολιτικών και την κατανομή των βαρών στη φύλαξη των εξωτερικών συνόρων της ΕΕ, αναμένετο να εξετασθούν, μεταξύ άλλων, οι βρετανικές προτάσεις αναφορικά με τους πρόσφυγες.

Σύμφωνα με τις βρετανικές προτάσεις, διαβάζουμε στον τύπο της εποχής¹ θα έπρεπε αφενός να δημιουργηθεί ένα «στρατόπεδο τράνζιτ» σε χώρες εκτός ΕΕ όπου θα εγκαθίσταντο οι αιτούμενοι άσυλο και αφετέρου να διαμορφωθούν «ζώνες προστασίας», που θα αναπτύσσονται κοντά σε περιοχές κρίσης. Οι προτάσεις αυτές είχαν επικριθεί από τη Γερμανία και τη Σουηδία, καθώς και τη Διεθνή Αμνηστία, και είχαν προκαλέσει την οργή των διαδηλωτών με κάποιους από αυτούς να οργανώνουν κόντρα στη Σύνοδο “αντισύνοδο” με θέματα ανεργίας, μετανάστευσης και ρατσισμού.

Κατά τη διάρκεια του δείπνου το βράδυ της Πέμπτης, διαβάζουμε στον τύπο της εποχής πως οι εικοσιπέντε ευρωπαίοι ηγέτες ήταν προγραμματισμένο να εξετάσουν τις διεθνείς εξελίξεις στο

¹ "Υπό δρακόντεια μέτρα ασφαλείας αρχίζει την Πέμπτη η Σύνοδος Κορυφής της Θεσσαλονίκης", in.gr

Μεσανατολικό, την ανασυγκρότηση του Ιράκ, τις ανησυχίες για τον πυρηνικό εξοπλισμό του Ιράν και της Βορείου Κορέας.

Η απάντηση των αντιπολεμικών κινημάτων ήταν άμεση: Στην Ευρώπη της εισβολής στο Ιράκ, της αυξανόμενης ανεργίας και της νεοφιλελεύθερης απορρύθμισης του κοινωνικού κράτους που συνόδευε η αποφιλελευθεροποίηση του ποινικού δικαίου που επιχειρήθηκε με τους αντιτρομοκρατικούς νόμους που εισήχθησαν στις ευρωπαϊκές χώρες μετά την τρομοκρατική επίθεση των Δίδυμων Πύργων, κάποιοι τόλμησαν να φωνάξουν εκείνο τον Ιούνιο το σύνθημα “μια άλλη Ευρώπη σε έναν άλλο κόσμο είναι εφικτή”. Είχε προηγηθεί μια σειρά μαζικών κινητοποιήσεων του λεγόμενου κινήματος της αντιπαγκοσμιοποίησης, από τις οποίες ξεχώρισαν αυτή στο Σιατλ το 1999 και στη Γένοβα το 2001.

Χαρακτηριστικό αυτών των κινητοποιήσεων ήταν η συμμετοχή ακτιβιστών από όλων τον κόσμο που αντιτίθεντο στο δόγμα

της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής για μονομερή επιβολή μέσω της στρατιωτικής δύναμης², που αντέτειναν πραγματική οικολογική πολιτική στα υποκριτικά ευχολόγια των κυβερνήσεων τους για την κλιματική αλλαγή³ και που αμφισβητούσαν συνολικά το μονόδρομο μιας νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης στα πρότυπα του T.I.N.A. (There is No Alternative) που ακολουθήθηκε στο εσωτερικό των κρατών, όπως στην περίπτωση της Μ.Βρετανίας που είχε προηγηθεί τη δεκαετία του 1980, αλλά και πολλών κρατών του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου που βίωσαν τη νεοφιλελεύθερη επέλαση του δόγματος T.I.N.A. στις οικονομίες τους τη δεκαετία του 1990 στα πλαίσια προγραμμάτων δημοσιονομικής προσαρμογής υπό το Δ.Ν.Τ.⁴ Οι ιδέες αυτές δεν ήταν κτήμα λίγων ούτε είχαν εκφραστεί μόνο σε ένα κοινωνικό

² Wallerstein, Immanuel, “Εισαγωγή στην Ανάλυση Κοσμοσυστημάτων”, εκδόσεις Θύραθεν

³ Klein, Naomi, Attack from the Seams: Lessons from Porto Alegre

⁴ Chomsky, Noam, Η χειραγώγηση των Μαζών, εκδ. Scripta. Βλέπε και την ομιλία του στο Πόρτο Αλέγκρε.

χώρο. Διέπνεαν ένα σύνολο οργανώσεων και κινημάτων που συχνά οι πορείες τους τέμνονταν, όπως το αντιπολεμικό κίνημα κατά της εισβολής στο Ιράκ σε Μ.Βρετανία, ΗΠΑ, Γαλλία και η εδώ κίνηση Σταματήστε τον Πόλεμο ή το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ που λειτούργησε αυθόρμητα στο πνεύμα του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ. Ειδικά ο ρόλος του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ που πρωτοδιοργανώθηκε στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας τον Ιανουάριο του 2001 θα πρέπει να εξαιρεθεί, αφού εκεί βρήκε μάλλον την πιο ολοκληρωμένη έκφραση του το σύνθημα “έναντος άλλος κόσμος είναι εφικτός”, με δεκάδες χιλιάδες συμμετέχοντες από χώρες φτωχές και χώρες πλούσιες, να συζητούν επί μέρες την απάντηση της διεθνιστικής αλληλεγγύης στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση της ελεύθερης ροής κεφαλαίων, για όσους τα διαθέτουν, και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, των αποκλεισμών και των φραχτών για τους πολλούς.

Ποια ήταν εν τέλει η παρακαταθήκη των ηχηρών διαδηλώσεων εναντίον της Συνόδου της Θεσσαλονίκης; Η ίδια η Σύνοδος δεν κατάφερε πολλά, πέρα από το να προοικονομήσει, σαν από ειρωνεία, με τον ατσάλινο φράχτη μέσα στη θάλασσα του Νέου Μαρμαρά την εικόνα του “Αιγαίου-Φρουρίου” σε μια Ευρώπη - Οχυρό που ήταν στην αιζέντα και σε εκείνη τη Σύνοδο κατά δήλωση του κ. Σημίτη. Ένα Αιγαίο - Φρούριο που επιτεύχθηκε τελικά άυλα, χωρίς υποθαλάσσιους φράχτες, μα με την ηθικά και πολιτικά απαράδεκτη συμφωνία ΕΕ -Τουρκίας του 2016 να μονιμοποιεί το ξέβρασμα ανθρώπινων ζώων σε ακτές όχι πολύ μακρινές από αυτές που οι αξιωματούχοι έφαγαν τότε τα θαλασσινά τους, κάνοντας κοπιώδεις συζητήσεις για τη συνέχιση του πολέμου στο Ιράκ μετά τη συνεδρίαση για την αντιμετώπιση της “λαθρομετανάστευσης”.

Ποια ήταν εν τέλει η παρακαταθήκη των ηχηρών διαδηλώσεων εναντίον της Συνόδου της Θεσσαλονίκης; Η ίδια η Σύνοδος δεν κατάφερε πολλά, πέρα από το να προοικονομήσει, σαν από ειρωνεία, με τον ασάλινο φράχτη μέσα στη θάλασσα του Νέου Μαρμαρά την εικόνα του “Αιγαίου-Φρουρίου” σε μια Ευρώπη - Οχυρό που ήταν στην ατζέντα και σε εκείνη τη Σύνοδο κατά δήλωση του κ. Σημίτη. Ένα Αιγαίο - Φρούριο που επιτεύχθηκε τελικά άυλα, χωρίς υποθαλάσσιους φράχτες, μα με την ηθικά και πολιτικά απαράδεκτη συμφωνία ΕΕ -Τουρκίας του 2016 να μονιμοποιεί το ξέβρασμα ανθρώπινων ζώων σε ακτές όχι πολύ μακρινές από αυτές που οι αξιωματούχοι έφαγαν τότε τα θαλασσινά τους, κάνοντας κοπιώδεις συζητήσεις για τη συνέχιση του πολέμου στο Ιράκ μετά τη συνεδρίαση για την αντιμετώπιση της “λαθρομετανάστευσης”.

Οι μαζικές διαδηλώσεις πάντως πέτυχαν! Ερωτώμενος⁵ ο Αντόνιο Νέγκρι, κορυφαίος διανοητής της Αριστεράς και επί χρόνια πολιτικός κρατούμενος, ποια ήταν η πρώτη αίσθηση που αποκόμισε βγαίνοντας από το σπίτι του, πρώτη φορά μετά από χρόνια περιοριστικών μέτρων εκείνο τον Ιούνιο όταν μίλησε στην “αντισύνοδο” που διοργανώθηκε ταυτόχρονα με την αντισύνοδο της Χαλκιδικής, απαντά: “Η πρώτη εντύπωση είναι η αίσθηση της ελευθερίας. Αλλά η περιγραφή της ελευθερίας είναι πράγμα σχεδόν αδύνατον”.

Μάλλον οι Ευρωπαίοι αξιωματούχοι ένιωσαν φεύγοντας, καθώς άφηναν πίσω τους τους φράχτες και τα κομβόι αυτό που ένιωθε χωρίς να μπορεί να περιγράψει ο Νέγκρι, γιατί δεν ξαναεπιχείρησαν να κάνουν Συνόδους εκτός έδρας. Από τότε οι Συνόδοι τους γίνονται στις Βρυξέλλες, όπου δεν χρειάζεται να φάνε τα χταποδάκια τους περικλειστοί σαν τους πρόσφυγες για τους οποίους σχεδίαζαν στρατόπεδα συγκέντρωσης τότε στο

⁵ Συνέντευξη του Τόνι Νέγκρι στο Γεράσιμο Βώκο στην στήλη “Γνώμες” του Βήματος της 6ης Ιουλίου του 2003

Πόρτο Καρράς και που υποφέρουν σήμερα τις αισχρές συνθήκες διαβίωσης στη Μόρια.

Ήταν αυτή όμως μόνο η κληρονομιά του κόσμου που πίστεψε ότι ένα άλλο μέλλον είναι εφικτό για τους εργαζόμενους παντού;

Τώρα που ο κίνδυνος που διέβλεψε ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '90 ο Noam Chomsky εκπληρώθηκε και όλο και περισσότερες χώρες υποφέρουν κάτω από προγράμματα λιτότητας, συχνά υπό τον μανδύα προγραμμάτων δημοσιονομικής προσαρμογής υπό το ΔΝΤ, που στην πραγματικότητα το μόνο που πετυχαίνουν είναι να καταργούν σκληρά κατακτημένες κοινωνικές κατακτήσεις και να αναδιανέμουν τον πλούτο προς τα πάνω, Τώρα που η κλιματική αλλαγή έπαψε με δραματικούς τρόπους να είναι κάτι που αφορά μερικούς ευαισθητοποιημένους ανθρώπους και μας χτυπά την πόρτα με σημάδια ανησυχητικά, αναγκάζοντας μας να σκεφτούμε σοβαρά την περιβαλλοντικό αντίκτυπο του καπιταλισμού και το μη αναστρέψιμο του,

Τώρα που το κεφάλαιο δεν γνωρίζει πραγματικά καμιά πατρίδα, κάπου μεταξύ Virgin Islands και Cayman, αλλά οι εργαζόμενοι φαίνονται να πείθονται ότι για τη συμπίεση του μισθού τους φταίει ο μετανάστης από τη χώρα που η δική του χώρα του βομβάρδισε ή ξεζούμισε από κάθε πόρο, και όχι τα αφεντικό με τις ηλίθιες προφάσεις του για να αυξήσει την κερδοφορία (Τι να πούμε για τους εργάτες που σκέφτονται έτσι; Είναι ίδιον του θρασύδειλου και του πρωτοφασίστα να στραβοκοιτά και να απειλεί εκεί που τον παίρνει, και όχι εκεί που εντοπίζονται πραγματικά οι αιτίες της κακοδαιμονίας του...)

Είναι καιρός όμως ίσως να αφήσουμε τις πολλές αναλύσεις για τις κινήσεις των άλλων και να προτείνουμε στα πλαίσια των δημοκρατικών διαδικασιών της επερχόμενης Προοδευτικής Διεθνούς μας με κάθε λεπτομέρεια το μέλλον όπως εμείς το φανταζόμαστε, για το περιβάλλον και την κλιματική αλλαγή, για την εκπαίδευση μας, για την εργασία και το χρόνο ανάπαυλας σε ένα μέλλον που η τεχνολογική ανάπτυξη θα απελευθερώσει τις ανθρώπινες δυνατότητες. Από πούθενά δεν προκύπτει πως μόνο οι νεοφιλελεύθεροι μπορούν να έχουν “οράματα” για το μέλλον, με ευελιξία και παραγωγικότητα για τους εργαζόμενους και κρατικοδίαιτη,...σοσιαλιστική διάσωση για τις τράπεζες. Με τους φασίστες να συμπληρώνουν το όραμα των πρώτων απλά

προσθέτοντας αφενός εμπόδια για τους φτωχούς μετανάστες που χρειάζονται τη μετανάστευση περισσότερο από όλους, αφετέρου και λίγο ιδεαλισμό στην στείρα φαντασία του νεοφιλελευθερισμού με τη νοσταλγική αναπόληση ενός ιδανικού παρελθόντος που δεν υπήρξε ποτέ. Μπορούμε να τους σταματήσουμε, και αυτούς και τα μαντρόσκυλα τους όπως ο Ορμπάν και ο Μπάνον, που μηχανεύονται διεθνείς συμμαχίες μεταξύ τους την ίδια στιγμή που το μόνο που διεθνοποιούν είναι το μίσος όλων για όλους που θα

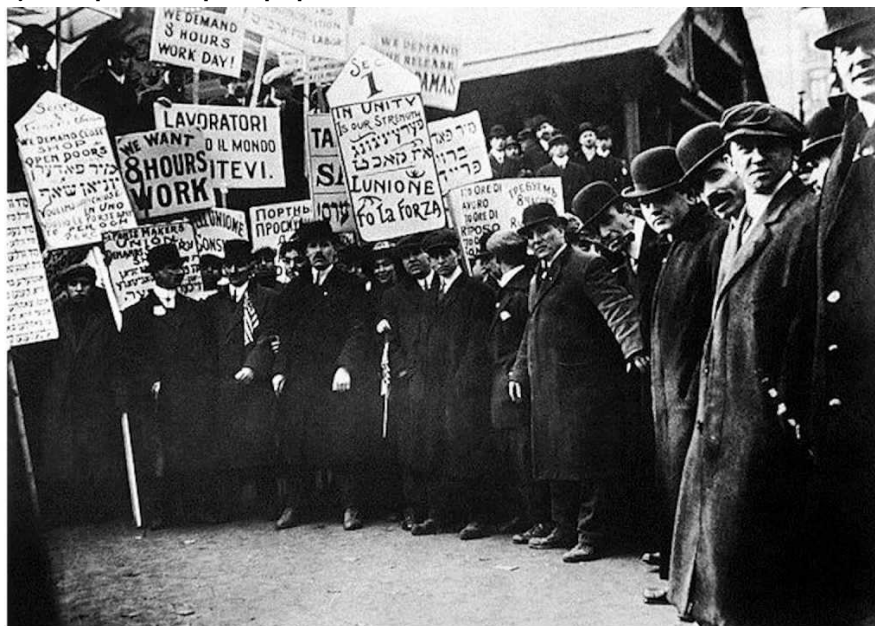
εκραγεί κάποια στιγμή επηρεάζοντας όσες έφταιξαν λιγότερο για το τέλος της περιόδου που διανύουμε.

Τώρα είναι πιο απαραίτητη από ποτέ μια σύμπραξη διεθνιστικής αλληλεγγύης μεταξύ των επισφαλών εργαζόμενων και των καταπιεζόμενων σε όσο το δυνατόν περισσότερες χώρες. Έχουμε τριπλή ευθύνη στα πλαίσια της κίνησής του DiEM25 και της επερχόμενης Προοδευτικής Διεθνούς, σύμφωνα με ένα σχήμα που δανείζομαι από τον Wallerstein. Πρέπει πρώτα από όλα να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε καθαρά τι είναι αυτό που συμβαίνει. Έπειτα πρέπει να κάνουμε τις επιλογές μας, προς ποια κατεύθυνση θέλουμε να πάει ο κόσμος. Και τέλος πρέπει να βρούμε πώς μπορούμε να δράσουμε εδώ και τώρα έτσι ώστε να αυξήσουμε τις πιθανότητες να πάει ο κόσμος προς την κατεύθυνση που θέλουμε. Κανένας μας δεν μπορεί να αποφύγει το ένα ή το άλλο από αυτά τα τρία καθήκοντα. Αν ισχυριστούμε ότι τα

αποφεύγουμε, τότε απλώς κάνουμε μια επιλογή που δεν την φανερώνουμε⁶.

Ήρθε η ώρα να αντιτείνουμε τη δική μας οπτική για έναν κόσμο ανθρώπινο, για μια ζωή με αξιοπρέπεια, μια ζωή που αξίζει να τη ζει κανείς. Οι διακρίσεις και οι φραγμοί τους δεν μας τρομάζουν, γιατί είμαστε πιο κοντά μεταξύ μας από ποτέ, όπου και να βρισκόμαστε, και τα συμφέροντα μας είναι ίδια. Από την εξόρυξη υδρογονανθράκων στο Μεξικό σε αυτή του Αιγαίου και της Ηπείρου, από τα εκπαιδευτικά δάνεια των ΗΠΑ μέχρι την ανεργία και την κακοπληρωμένη εργασία των νέων στην ευρωπαϊκή ήπειρο, το μόνο που μας χωρίζει είναι μερικά βήματα στο νεοφιλελεύθερο μονόδρομο.

Στην πολιτεία Βερμόντ των ΗΠΑ στις 30 Νοεμβρίου ξεκινά ο Γιάνης Βαρουφάκης μία συνεργασία με τον Μπέρνι Σάντερς που θα καταλήξει στην ίδρυση της Προοδευτικής Διεθνούς, στην οποία θα ενταχθούν άνθρωποι και από άλλες χώρες και ηπείρους, από την Ινδία, Βραζιλία, Μεξικό, από την Αφρική... Τι κοινό έχουμε στο DiEM25 με την άλλη άκρη του Ατλαντικού;

Τα συμφέροντα μας είναι κοινά, και οι απειλές που δεχόμαστε είναι οι ίδιες. Αυτή τη στιγμή οργώνει την Ευρώπη ο Στιβ Μπάνον για να οργανώσει ένα συνασπισμό ακροδεξιών κομμάτων που ουσιαστικά να υπάγονται στη νοοτροπία του Τραμπ με κεντρικούς άξονες τη διάλυση της ΕΕ, νέων συρματοπλεγμάτων στα σύνορα,

⁶ Immanuel Wallerstein, "Εισαγωγή στην Ανάλυση Κοσμοσυστημάτων", εκδόσεις Θύραθεν

νέων φρακτών και νέων τειχών...].Και θέλει μία διασπασμένη και αντιδραστική Ευρώπη ⁷ . Θέλει έναν αντιδραστικό και διασπασμένο Κόσμο για να περνάει ο ίδιος τη γραμμή και τις απειλές του. Υλοποιείται από τον Λευκό Οίκο. Και ο μόνος που το αντιλαμβάνεται και ξέρει πως πρέπει να το πολεμήσουμε και εμείς σε διεθνές επίπεδο είναι ο Μπέρνι Σάντερς. Από το Βερμόντ στις 30 Νοεμβρίου ξεκινάμε να φτιάξουμε με συλλογικές διαδικασίες ένα διεθνές New Deal. Όλοι και όλες είναι ευπρόσδεκτες,για πρώτη φορά χωρίς φραγμούς και σύνορα στη συμμετοχή και στην στοχοθεσία.

Όλα δείχνουν πώς με αυτήν πρώτη στα χρονικά πρωτοβουλία του Γιάνη Βαρουφάκη, που αγκάλιασε ο Μπέρνι Σάντερς θα καταφέρουμε αυτό που ονειρεύτηκαν πολλοί αλλά δεν μπόρεσαν να εκπληρώσουν, στο Πόρτο Αλέγκρε, στη Γένοβα, στη Βαρκελώνη.

Την κατάργηση ή έστω τη γεφύρωση του διαχωρισμού Παγκόσμιος Βορράς- Παγκόσμιος Νότος, τη δημιουργία ενός από τα κάτω προγράμματος για το μέλλον σε έναν πλανήτη που το χρειάζεται επειγόντως. Η ιδέα ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός φαίνεται να είναι μια ιδέα που έφτασε πια ο καιρός της, δεκαπέντε χρόνια μετά, μέσα σε όξυνση πλέον των καπιταλιστικών αντιθέσεων και με πρωτοφανή άνοδο του φασισμού, μια συννεφιασμένη μέρα του Νοέμβρη μια μέρα πριν την έναρξη του χειμώνα. Ο χειμώνας που θα μπούμε αν δεν τα καταφέρουμε τώρα θα είναι πολύ σκοτεινός.

⁷ Γιάνης Βαρουφάκης, συνέντευξη στον Εθνικό Κήρυκα

Νέο ή Παλιό

του Άγγελου Γιώρτσιου

Ανέκαθεν οι νέοι αποτελούσαν το μέλλον κάθε χώρας. Για αυτό το λόγο κάθε κράτος επένδυε αρκετούς πόρους από τον προϋπολογισμό του για το εκπαιδευτικό σύστημα. Θα μπορούσαμε να πούμε πως το ίδιο έγινε και στη χώρα μας αλλά με μια μικρή διαφορά. Η διαφορά αυτή έγκειται στο γεγονός πως ακόμα έχουμε τα κουσούρια των παλιών. Ανομία στα πανεπιστήμια, έλλειψη σεβασμού διδασκόντων-διδασκόμενων και κυρίως χρησιμοθηρική προσέγγιση της εκπαίδευσης.

Και από εκεί που ως νέοι έχουμε όλα τα φόντα και τις προοπτικές να πετύχουμε, καταλήγουμε πιο διεφθαρμένοι και από αυτούς που κατηγορούμε για τη κατάντια της χώρας μας. Κάθε νέος έχει ισχυρή θέληση για την αλλαγή. Πιστεύει ότι ο κόσμος θα αλλάξει για αυτόν και όχι ότι θα τον αλλάξει ο ίδιος. Παραμένει ικανοποιημένος έχοντας 2 ευρώ για το καθημερινό καπουτσίνο και...έχει ο θεός. Αδιαφορεί πλήρως για όσα λαμβάνουν χώρα στη καθημερινότητά του ειδικότερα και συγκεκριμένα στη χώρα του.

Δεν τον αδικώ όμως. Μέσα στο σύστημα που μεγάλωσε αυτή του η αντίδραση είναι αναμενόμενη. Ζώντας μέσα σε μια κοινωνία που για χρόνια ολόκληρα ο γείτονας ξεχωριζε το γείτονα με βάση το κομματικό του χρώμα (μπλέ ή πράσινο), που το κριτήριο στις εκλογές ήταν οι διορισμοί και οι διευκολύνσεις η κατρακύλα που πήρε είναι απόλυτα φυσιολογική. Αυτό όμως που δεν δικαιολογώ είναι η απάθεια. Πως γίνεται να μην μας ενδιαφέρει το μέλλον; Πως θα φτιάξουμε μια Ελλάδα που μας αξίζει; Δεν είναι μόνο η απάθεια, είναι και η απομάκρυνση από τα κοινά. Και πάλι ο νέος Έλληνας τη βρήκε τη δικαιολογία. "Δεν τους βλέπεις, ποιους να ψηφίσω αυτούς που θα με στείλουν στο εξωτερικό;" λέει ο πρωτοετής φοιτητής του ΑΠΘ παίρνοντας την απάντηση του

υπευθύνου της Χ φοιτητικής παράταξης "Έτσι είναι όπως τα λες αλλά εμείς είμαστε η Χ" χωρίς ίχνος αυτοκριτικής.

Αρκετοί μου γνωστοί μπήκαν στο πανεπιστήμιο με προδιάθεση απομάκρυνσης από τα κοινά. Βλέποντας τη συμπεριφορά όλων των φοιτητικών πολιτικών παρατάξεων αγκυροβόλησαν στην ακροδεξιά. Όταν βλέπεις ψεύτικα χαμόγελα στους διαδρόμους, ψεύτικες χειραφτίες, ψεύτικες καλημέρες, όταν βλέπεις επιμονή άνω του ορίου και πίεση είναι φυσικό να φύγεις μία και καλή από το γήπεδο της δημοκρατίας βγάζοντας την άγουσα για τα αποδυτήρια στις παρατάξεις. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια δύσκολη καμπή της πολιτικής μας ιστορίας. Η ακροδεξιά ανεβαίνει και εμείς κάνουμε πως δεν βλέπουμε τη φωτιά που πλησιάζει. Και το πιο στενάχωρο είναι πως νέα άτομα μικρής ηλικίας οδηγούνται στα άκρα. Αυτή η κατάσταση πρέπει να αλλάξει και θα αλλάξει. Με ποιον τρόπο όμως θα επιτευχθεί αυτή η μεγάλη αλλαγή; Πρώτα απ' όλα, χρειάζεται ένας νέος σχεδιασμός των πολιτικών φοιτητικών παρατάξεων. Πρέπει να δίνουν ελευθερία στο λαό και όχι πίεση. Να εμπνέουν εμπιστοσύνη και όχι χαφιεδελικι. Επίσης χρειάζεται ένα νέο, ανεξάρτητο φοιτητικό κίνημα το οποίο θα έχει στους κόλπους του κάθε λογής ιδεολόγους οι οποίοι με γνώμονα το καλό της χώρας και του πανεπιστημίου θα σκέφτονται με βάση το εμείς.

Το νέο αυτό κίνημα θα πρέπει να τοποθετείται έξω και επάνω από τις παραπλανητικές ετικέτες της δεξιάς, του κέντρου και της αριστεράς. Να βασίζεται στην αλήθεια και ας ξέρει ότι αυτή δεν θα λειτουργήσει υπέρ του. Με λίγα λόγια χρειάζεται μια νέα συμφωνία αλήθειας. Απαιτείται ηγεσία ικανή να λέει την αλήθεια αλλά και λαός να έχει το θάρρος να ακούει την αλήθεια.

Αν εν κατακλείδι, σκεφτόμαστε με λογική, σύνεση, αισιοδοξία θα πετύχουμε. Το οφείλουμε σε αυτούς που θυσιάστηκαν για να είμαστε εμείς σήμερα εδώ να λέμε για τους Τζαβέλλα και Τζιόλη. Έχουμε την ηθική υποχρέωση να βάλουμε τα θεμέλια για τη συγκρότηση ενός πιο ανθρώπινου, σοβαρού κράτους. Αυτά ακούγονται εύκολα στα λόγια αλλά στη πράξη; Θεωρώ πως αν αλλάξει η νοοτροπία μας **ΝΑΙ ΘΑ ΠΕΤΥΧΟΥΜΕ.**

Ο Jeremy Corbyn και το Εργατικό Κόμμα της Εξουσίας

του Γρηγόρη Καραγιαννίδη

Το Βρετανικό Εργατικό Κόμμα αποτελεί ένα από τα ιστορικότερα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα της Ευρώπης μαζί με το γερμανικό SPD. Βέβαια μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο ακολούθησε και αυτό τη σωβινιστική στάση της σοσιαλδημοκρατίας στην Ευρώπη, την οποία ακολούθησε -μετά και την Οκτωβριανή Επανάσταση- και η ρήξη εντός της Β' Διεθνούς, με αποτέλεσμα τη δημιουργία της Γ' Διεθνούς -της Κομμουνιστικής- από τον Β.Ι. Λένιν. Βέβαια κατά τη διάρκεια του 20ου αιώνας, τεράστιο μέρος της εργατικής τάξης στη Βρετανία παρέμεινε στους κόλπους του Εργατικού Κόμματος, συμμετέχοντας μάλιστα σε πολλούς αγώνες και κινητοποιήσεις που συνέβησαν στη σύγχρονη βρετανική ιστορία. Το κόμμα αυτό βέβαια αποτελούσε φορέα του Ρεφορμισμού, και η τακτική του ήταν εντός των πλαισίων του καπιταλισμού, δίχως την προοπτική της επανάστασης, αλλά από την άλλη, συσπειρώνε ένα σημαντικό κομμάτι εργατών και συνδικαλιστών, μα και ένα κομμάτι Κομμουνιστών-Διεθνιστών μέσα στους κόλπους της Τροτσκιστικής Τάσης "Militant".

Κατά τη δεκαετία του 1990 -με την πτώση του "υπαρκτού σοσιαλισμού" και την επίδραση του θάτσερισμού και του νεοφιλελευθερισμού στη Βρετανία, μα και σε παγκόσμια κλίμακα-, ιδιαίτερα δε μετά την εκλογή του Tony Blair στην ηγεσία του κόμματος, η ήδη ρεφορμιστική ιδεολογία του κόμματος, στράφηκε ακόμη πιο δεξιά. Ο εκφυλισμός ήταν μεγάλος. Οι κυβερνήσεις των "Νέων Εργατικών" υπό τους Blair και Brown, εκτός του ότι συνέχισαν το έργο των Συντηρητικών και της Θάτσερ, ακολούθησαν πίστα και την ιμπεριαλιστική πολιτική του ΝΑΤΟ, συμμετέχοντας ενεργά στους Βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας, και στους πολέμους σε Αφγανιστάν και Ιράκ. Με λίγα λόγια θα μπορούσαμε να πούμε πως η κατάσταση ήταν "2 κόμματα, ίδια (νεοφιλελεύθερη) πολιτική". Όμως αυτό ήρθε να αλλάξει με την εκλογή του Βουλευτή των Εργατικών Jeremy Corbyn. Βουλευτής των Εργατικών από τις αρχές της δεκαετίας του 1980, μέλος της

αριστερής πτέρυγας του κόμματος, μα και μέλος της Αντιπολεμικής Κίνησης ενάντια στους πολέμους σε Ιράκ και Αφγανιστάν -πρωτοβουλία που συμμετείχε και το τροτσκιστικό Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα-, ο Corbyn αποτελούσε πρόσωπο που καμία σχέση δεν είχε με τον ακραίο ρεφορμισμό των "μπλερικών", πράγμα που έγινε ορατό με τις αντιδράσεις που προκλήθηκαν από πλευράς των νεοφιλελεύθερων "κεντροαριστερών" οι οποίοι προσπάθησαν να τον απομακρύνουν από τη θέση στην οποία εξελέγη.

Η αλλαγή της πολιτικής του Εργατικού Κόμματος με τον Jeremy Corbyn σε σχέση με τις λογικές των προκατόχων του είναι εμφανέστατη: το πρόγραμμά του έγινε φιλολαϊκό, με μέτρα ανακούφισης της εργατικής τάξης και των ανέργων. Επίσης, εμφανής είναι η αντίθεσή του στις νεοφιλελεύθερες πρακτικές της γραφειοκρατίας των Βρυξελλών, και η αντίθεσή του στη λιτότητα που αυτή επιβάλλει στους λαούς. Το κόμμα ξαναβρήκε τη σύνδεσή του με το λαό, τα κινήματα, τους νέους ανθρώπους, και απομακρύνεται από τον ελιτισμό της εποχής Blair και Brown. Οι επαναστατικές οργανώσεις στη Βρετανία είναι αυτή τη στιγμή θετικά προσκείμενες απέναντι στην πολιτική Corbyn. Η επαναστατική Μαρξιστική τάση "Socialist Appeal" (διάδοχο σχήμα του ιστορικού Militant υπό τον Allan Woods) στηρίζει κριτικά την τωρινή ηγεσία του κόμματος. Αλλά και το Κομμουνιστικό Κόμμα Βρετανίας στις περσινές εκλογές στήριξε ανοιχτά το Εργατικό Κόμμα και τον Jeremy Corbyn. Τα παραπάνω δείχνουν πως το κόμμα πλέον συσπειρώνει στις τάξεις του ένα σημαντικό τμήμα της επαναστατικής πρωτοπορίας στη Βρετανία. Βέβαια, οι μαρξιστές δε τρέφουμε αυταπάτες.

Το πρόγραμμα του Jeremy Corbyn είναι σοσιαλδημοκρατικό-ρεφορμιστικό. Αλλά διαθέτει προοδευτικά χαρακτηριστικά, τα οποία θα μπορούσαν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για μια σοσιαλιστική αλλαγή, για μια στροφή προς κάτι πιο επαναστατικό.

Αποτελεί δηλαδή μια αντίθεση απέναντι στην πλήρη ολίσθηση της σοσιαλδημοκρατίας προς το νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο.

Αμερικανικές Εκλογές 2018 – Η Επόμενη Μέρα

του Θοδωρή Τσιρπάνη

Κατ' αρχάς, θα πρέπει να αναφερθούν κάποια πράγματα σχετικά με τις εκλογές στις ΗΠΑ. Όπως είναι γνωστό, ο Πρόεδρος εκλέγεται κάθε τέσσερα χρόνια, και για έναν μέγιστο αριθμό δύο θητειών. Εκτός από τον πρόεδρο, κάθε δύο χρόνια εκλέγονται όλα τα μέλη της Βουλής των Αντιπροσώπων για απεριόριστες διετείς θητείες, καθώς και το ένα τρίτο των γερουσιαστών για απεριόριστες εξαετείς θητείες – που σημαίνει για παράδειγμα ότι όσοι γερουσιαστές εξελέγησαν φέτος, θα επανεκλεγούν το 2024, όσοι είχαν εκλεγεί το 2016, το 2022, και όσοι το 2014, σε δύο χρόνια το 2020. Εκτός από τα μέλη του Κογκρέσου, γίνονται και εκλογές για τους κυβερνήτες των πολιτειών για μια θητεία τεσσάρων -ή δύο, στο Νιού Χάμσαιρ και στο Βερμόντ-ετών. Βέβαια, όλες αυτές οι εκλογές δεν λαμβάνουν σχεδόν καθόλου κάλυψη από τα διεθνή μέσα μαζικής ενημέρωσης, συγκριτικά με τις προεδρικές εκλογές.

Ξεκινώντας με την Γερουσία, οι γερουσιαστές που τάσσονταν στο Δημοκρατικό κόμμα βρισκόταν σε μια εξαιρετικά δεινή θέση, καθώς έπρεπε να υπερασπιστούν είκοσι πέντε θέσεις που τις κέρδισαν επί Ομπάμα το 2012, ενώ οι Ρεπουμπλικάνοι είχαν μόνο οκτώ. Ήταν επομένως πολύ δύσκολο για τους Δημοκρατικούς να ξαναπάρουν τον έλεγχο της Γερουσίας μετά από τέσσερα «κόκκινα» χρόνια. Παρόλα αυτά, οι Δημοκρατικοί έχασαν συνολικά μόνο δύο θέσεις, καταλαμβάνοντας την Νεβάδα και την Αριζόνα, αλλά χάνοντας την Β. Ντακότα, το Μιζούρι, την Ιντιάνα και την Φλόριντα. Οι Ρεπουμπλικάνοι θα κρατήσουν την Γερουσία για άλλα δύο χρόνια, όμως το 2020, θα έχουν να υπερασπιστούν είκοσι θέσεις, και τα πράγματα θα είναι πιο δύσκολα γι' αυτούς τότε.

Στην Βουλή των Αντιπροσώπων, μία ανατροπή είναι πάντα πιο εύκολη, καθώς όλες οι θέσεις τίθενται υπό εκλογή. Ως αντίδραση στην Ρεπουμπλικανική κυβέρνηση, οι Δημοκρατικοί κέρδισαν τουλάχιστον τριάντα εννιά θέσεις -η μεγαλύτερη αύξηση για τους

Δημοκρατικούς μετά τις σαράντα εννιά που κέρδισαν το 1974, χάρη στο σκάνδαλο Γουστεργκέιτ-, και κατά συνέπεια, απέκτησαν τον έλεγχο της Βουλής των Αντιπροσώπων για πρώτη φορά μετά από οκτώ χρόνια. Πέραν των σημαντικών οροσήμων που πέτυχαν άτομα από μειονότητες με την εκλογή τους, αξιοσημείωτη ήταν η αντίδραση των ψηφοφόρων στην μετριοπαθή Δημοκρατική ηγεσία, όπως αποδείχτηκε στην Νέα Υόρκη, από την ήττα στο χρίσμα του 4^{ου} τη τάξει Δημοκρατικού ηγέτη Τζόζεφ Κρόουλι από την 29χρονη Αλεξάντρια Οκάσιο-Κόρτεζ. Αυτό το εκπληκτικό επίτευγμα θύμισε πολλούς την παρόμοια ήττα του χρίματος στην Βιρτζίνια το 2014, του 2^{ου} τη τάξει Ρεπουμπλικανικού ηγέτη Έρικ Κάντορ, από τον πολιτικό «αουτσαίντερ» Ντέιβ Μπρατ -ο οποίος έχασε φέτος επί τη ευκαιρία από μία Δημοκρατική-. Και στις δυο περιπτώσεις, φάνηκε η αντίδραση των πιο φιλελευθέρων/συντηρητικών στην στάσιμη μετριοπάθεια της ηγεσίας.

Άλλη μια ανατροπή αποπειράθηκε να συμβεί, αυτή τη φορά σε εσωκομματικό επίπεδο: η επί δεκαεξαιτίας ηγέτης των Δημοκρατικών στην Βουλή, η 78χρονη Νάνσι Πελόσι αντιμετώπισε κριτική από προοδευτικότερους και νεαρότερους βουλευτές, και όπως το 2016, όταν προκλήθηκε χωρίς επιτυχία από τον 43χρονο τότε Τιμ Ράιαν, έτσι και φέτος, ξαναπροτάθηκε για την Δημοκρατική ηγεσία, και κατά πάσα πιθανότητα θα γίνει εκτός από την πρώτη, και η δεύτερη γυναίκα Πρόεδρος της Βουλής. Αυτό το προοδευτικό ρεύμα που την απείλησε θα έχει σίγουρα έναν σημαντικό αντίκτυπο και στις προεδρικές εκλογές του 2020. Ο μετριοπαθής, επί 36 χρόνια πρώην γερουσιαστής, και 8 χρόνια πρώην Αντιπρόεδρος Τζο Μπλάντεν, και ο προοδευτικός, επί δεκαέξι χρόνια πρώην βουλευτής και επί δώδεκα χρόνια νυν γερουσιαστής Μπέρνι Σάντερς, παρότι είναι αρκετά μεγάλοι, 76 και 77 χρονών αντίστοιχα, είναι πολύ δημοφιλείς για το χρίσμα των Δημοκρατικών, ενώ μεγάλη δημοτικότητα απέκτησε ο πρώην βουλευτής και υποψήφιος γερουσιαστής, ο 46χρονος Μπέτο Ο' Ρούρκ, παρά την εκπληκτικά κοντινή ήττα του από τον κάτοχο της θέσης, τον υπερσυντηρητικό Τεντ Κρουζ. Άλλα φαβορί για το χρίσμα είναι μεταξύ πολλών άλλων οι γερουσιαστές Σέροντ Μπράουν, Κόρι Μπούκερ και Κίρστεν Τζίλιμπραντ, ενώ είναι προς

το συμφέρον του κόμματος, η ηττημένη και αμφιλεγόμενη Χίλαρι Κλίντον να μην ξαναβάλει υποψηφιότητα για τρίτη φορά.

Σε κάθε περίπτωση, ένα νέο φαινόμενο προοδευτισμού έχει εμφανιστεί στις απογοητευμένες από τον συντηρητισμό Ηνωμένες Πολιτείες, και οι Δημοκρατικοί οφείλουν να το εκμεταλλευτούν κατάλληλα, φροντίζοντας να μην υπάρξει και μία δεύτερη θητεία για τον Πρόεδρο Ντόναλντ Τραμπ.

Ευρωπαϊκός
Διεθνισμός

Οικονομικός
Ορθολογισμός

Κοινωνική
Απελευθέρωση